ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΛΙΦΑ

— Νὰ μὴ μαράνῃ ποτὲ ὁ καιρὸς τὸν Ἀπρίλη τῶν ἐλπίδων σου, ἂν μοῦ πῆς, Ταρφὲ φίλε μου, ποὺ μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸν Ἀμπὲν Χαμάρ.

***

Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα ἀπὸ τὴ Γρενάδα—ποὺ νὰ μὴν ἐρχόμουν ποτὲ—ὁ κύριός μου βγαίνει κάθε νύχτα καὶ δὲν γυρίζῃ παρὰ τὸ πρωί. Τὸ χάδια μου τὸν κουράζουν, ἡ παρουσία μου τὸν κουράζει. Τί τὸν ἐνδιαφέρουν αὐτὰ ἀφοῦ εἶνε ἀποκαμωμένος.

***

Ἂν εἶνε μαζύ μου στὸν κῆπο, ἂν εἶνε μαζύ μου στὸ σπίτι μας, δὲν μοῦ ἀρνεῖται μόνον τὰ χάδια. Μοῦ ἀρνεῖται ἀκόμη ἀκόμη καὶ τὰ λόγια. Ἂν τοῦ εἰπῶ : Ζωή μου. Μοῦ ἀπαντᾶ : Καρδιά μου. Ἀλλὰ τόσο ταγωμένα ποὺ μὲ ἀπελπίζει.

***

Ἡ ψυχή του εἶνε ντυμένη μὲ τὶς σκέψεις τῆς προδοσίας. Τὸν κολακεύω, γυρίζει, τὴ ράχι. Κρεμιοῦμαι στὸ λαιμό του, κλίνει τὰ μάτια, χαμηλόνει τὸ κεφάλι, τραβάει τὰ χέρια μου καὶ τὰ ξεμπλέκει, βγάζοντας ἀπὸ τὴν κόλασι τῶν ἀγωνιῶν του στεναγμοὺς ποὺ φλογίζουν τὴς ὑποψίες μου καὶ σκοτώνουν τὴν εὐτυχία μου. Ἂν τὸν ρωτήσω τὴν αἰτία, ἀπαντᾷ ὅτι ἡ αἰτία εἶμ' ἐγὼ καὶ λέει ρέματα ἀφοῦ μὲ κρατεῖ ἐδῶ ἀχρησιμοποίητη καὶ θλιμμένη. Καὶ ἔπειτα νὰ λένε πὼς τὸν ἔχω προσβάλει.

***

Νὰ καῶ στὴν κόλασι τοῦ ἔρωτος ἂν ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἐγνώρισα ἔσκυψα στὸ παράθυρο, ἂν ἄγγιξα ἕνα χέρι ξένο, ἂν ἐπῆγα στὴς ταυρομαχίες ἢ στὴς κονταρομαχίες.

***

— Ἀλλὰ γιατὶ νὰ χάνω τὸν καιρό μου σὲ πολλὰ λόγια, Ταρφέ; Τὴς προσπάθειες μου, τὰ βάσανά μου, τὰ ξέρεις, καὶ σωπαίνεις. Μὴν ὁρκίζεσαι, δὲν σὲ πιστεύω. Καταραμένη νὰ εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ πιστεύοντας στοὺς ὅρκους σας προσφέρει τὴν γλύκα τῆς ἀγάπης !

***

— Ἄνδρες προδότες, λόγια ψεύτικα, φλόγες ἀπατηλές... Ὑποσχέσεις γραμμένες στὸ νερό. Ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι ὡς τὴν ἐκπλήρωσί της πόσες ἡμέρες ταξειδιῶν καὶ τί μακρές. Στὸ δρόμο πόσα ξενοδοχεῖα ἔρημα καὶ πόσο σκληρὰ κλεισμένα... Ἀλλοίμονο, θυμοῦμαι... Ἡ πνοή μοῦ λείπει, ἕνα βάρος μὲ καταθλίβει... Κράτησέ με Ταρφέ, θὰ πέσω.

***

Ἔτσι μιλοῦσε κλαίγοντας ἡ Ἀνταλιφὰ ἀπὸ ζήλεια γιὰ τὸν Ἀμπὲν-Χαμὰρ καὶ ἔπεσε λιπόθυμη στὰ χέρια τοῦ μαύρου Ταρφέ.

***

Ἡ Ἀνταλιφὰ εἶνε τόσο ζηλιάρα γιὰ τὸν ἀγαπημένο της τὸν Ἀμπὲν-Χαμάρ, ὥστε προσβάλλεται ἂν τὸν κυττάζουν καὶ ἂν τοῦ μιλοῦν.

Στὴς ταυρομαχίες, στὴς κονταρομαχίες, στὴς γιορτές, στοὺς κήπους ποτὲ δὲν τὸν ἀφήνει ἀπὸ τὰ μάτια. Ἂν μποροῦσε θὰ τὸν συνώδευε ὅταν τρέχει στὴν ἐκστρατεία γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν βασιλιᾶ του.

Ὅταν χωρίζεται ἀπ' αὐτὸν μιὰ φωτιὰ δυνατὴ τὴν λυώνει καὶ ζηλεύει ἀκόμη καὶ τὰ λόγια του ὅταν τοῦ μιλῇ. Ἡ σκέψεις της τὸν ἀκολουθοῦν ὅταν ἐκεῖνος βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι. Χίλιες φαντασιοπληξίες τῆς ἔρχονται. Ἡ ζήλεια εἶνε κόρη τοῦ ἔρωτος γιὰ ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾷ. Ὁ πόθος, ὁ φόβος καὶ ἡ δυσπιστία τὴν φλογίζουν κι' ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾷ σ' ἀλήθεια ποτὲ δὲν εἶνε σίγουρη γιὰ τίποτε.

Ἕνα βράδυ μόνη μὲ τὸν Ἀμπὲν-Χαμὰρ ἡ Ἀνταλιφὰ ἀναστενάζει καὶ λέει :

«Ἄνδρεῖε ἀρχηγέ, φωτεινὲ καθρέφτη τῶν ὅπλων, τρόμε τῶν ἐχθρῶν, ἰσχυρὲ πύργε τῆς Γρενάδας, σπαθὶ τῶν στρατευμάτων, κάστρο τῶν ἐλπίδων μου, πηγὴ τῆς εὐτυχίας μου καὶ τῶν ἀγωνιῶν μου, μὴν πειράζεσαι ἂν τὰ μάτια μου χύνουν δάκρυα ἀκατάπαυστα μπροστά σου. Τὰ μάτια εἶνε τὸ θυλιστήριο ὅπου ἡ ἀγάπη φιλτράρει τοὺς ἀτμοὺς τῆς ψυχῆς. Ἡ φλόγα, ὁ ἔρως, ὁ φόβος, ἡ ζήλεια, ἡ ὑποψίες μ' ἔχουν χτυπημένη. Κλαίω γιὰ ν' ἀνακουφίσω τὴν ψυχή μου. Γιὰ τὸ Θεό ! Σὲ ἱκετεύω ἂν ἡ κυρίες σὲ κυττάζουν, νὰ μὴν τὴς βλέπῃς, νὰ μὴ γυρίσῃς ποτὲ τὰ μάτια σ' αὐτές...

Ὁ Ἀμπὲν-Χαμὰρ τῆς ἀπάντησε:

— Ἀνταλιφὰ ἂν γιὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω πρέπει ν' ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ στῆθος, ὅπου εἶνε κλεισμένη ἡ εἰκόνα σου, θ' ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ρωσικῆς ἀστυνομίας ὑπηρετοῦσαν ἐπὶ Τσάρου καὶ γυναῖκες. Ἐξ αὐτῶν ἡ κ. Τσερμπέρσκη ἔπαιξε τὸν μεγαλείτερον ρόλον εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει σύλληψιν τοῦ πρίγκηπος Ζατσάρσκη καὶ τοῦ μηχανικοῦ Λώσκη, μηδενιστῶν, περὶ τῆς ὁποίας τόσος ἔγεινε θόρυβος καὶ λόγος τότε.

***

Ἕνας ἄγγλος σοφὸς εἰς τὸ Ἔσσεξ ἀπέδειξεν ὅτι τὰ στρείδια αἰσθάνονται τὸ ψῦχος.

***

Ἕνας σκύλλος εἰς Τεξᾶς τῆς Ἀμερικῆς ἔδειξε τόσην ψυχραιμίαν εὑρεθεὶς ἕξαφνα κάτω ἀπὸ μιὰ ἁμαξοστοιχίαν ὥστε κατώρθωσε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐπάνω του ὅλος ὁ συρμὸς χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, γιατὶ εἶχε συμμαζευτῆ μεταξὺ τῶν γραμμῶν.

***

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπυδεικνύουν αἱ στατιστικαὶ ὅτι τὰ ἐγκλήματα λιγοστεύουν, ἂν καὶ ἡ φτώχεια μεγαλώνει.

***

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν οἱ ἑκατομμυριοῦχοι δὲν κάμνουν πλέον ἐντύπωσιν· ἔγειναν πολὺ κοινοί. Κάποια πέρασιν ἔχουν μόνον οἱ δισεσεκατομμυριοῦχοι !. .

***

Τὸ λεγόμενον ὅτι οἱ Ρουμᾶνοι κατάγονται ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους ἀποίκους τῆς Δακίας ἀπέδειξεν ἡ νεωτέρα ἐθνογραφικὴ ἐπιστήμη ὅτι εἶνε ἁπλούστατα μῦθος.

***

Κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐθνογραφίαν ἡ καταγωγὴ τοῦ ρουμουνικοῦ λαοῦ ἀνάγεται ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου. Χρονολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ πέμπτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος.

***

Ἡ βραδεῖα μάσσησις ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ χορταίνει κανεὶς μὲ πολὺ ὀλιγωτέραν τροφήν. Ὥστε ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομία συνδυάζονται.

***

Εἰς τὴν βραδεῖαν μάσσησιν μπορεῖ νὰ εὕρουν τὴν σωτηρίαν των καὶ οἱ δυσπεπτικοὶ λιπόσαρκοι, ὡς καὶ οἱ πάσχοντες ἀπὸ διάστασιν τοῦ στομάχου. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ μὴν πίνουν μποτίλιες νερὸ ἢ κρασὶ στὸ τραπέζι.

***

Νὰ καὶ ἕνας κανὼν στοματικῆς ὑγιεινῆς ἀπαράβατος : Μασσᾶτε καλὰ τὰ κρέατα, πίνετε λίγο, μὴ φοβᾶσε τὸ ἁλάτι.

***

Οἱ φυτοφάγοι ἐν Ἀγγλίᾳ ἔβαλλαν εἰς ἐνέργειαν καὶ αὐτὸν τὸν νεωτερισμόν : δὲν φοροῦν πλέον φανέλλας, ἀλλὰ εἶδος ὑποκαμίσων —μαλλίνων πάντοτε ἢ μεταξωτῶν—δικτυωτῶν. Καὶ εἶνε δροσερὰ τὸ καλοκαῖρι, ζεστὰ τὸν χειμῶνα.

***

Μιὰ Ἰαπωνικὴ ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὴν ἑπομένην ἀγγελίαν γάμου : «Ζητεῖται σύζυγος. Ἂν εἶνε εὔμορφη, περιττὸν νὰ εἶνε φρόνιμη. Ἂν εἶνε πλουσία, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε ὡραία. Ἂν εἶνε φρόνιμη, μπορεῖ να μὴν εἶνε καὶ τελεία σ' τὸ πρόσωπον. Πρέπει νὰ εἶνε εἰκοσαετής, λίγο παρακάτω, δὲν βλάπτει».

*

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπεστάλη εἰς τοὺς κάτωθι συνδρομητὰς τὸ τρίτον βιβλίον τῆς βιβλιοθήκης μας.

Δ. Ἀντωνόπουλον, Νικόλ. Ἀλεξόπουλον, Γ. Ἀραχωβίτην. Ἰ. Ἀναγνωστόπουλον, Β. Βασιλειάδην, Μαρία Βοτίκα, Μενέλ. Βενέτην, Α. Ἀμπέσιον. Λ. Ἀλβανόπουλον, Α. Ἀραμπατζόγλου, Ἰ. Ἀτακίδην, Α. Ἀρλῶ, Ἀθ. Ἀθηνέλην, Ἰ. Ἀρτινόν, Μαρίτσαν Ἀθηναίου, Π. Ἀδαμίδην, Ἰ. Βλάχον, Α. Βαφειάδην, Β. Γιουβαλάκην, Φ. Γιαουλόπουλον, Π. Γασίδην, Α. Δαλέγκαν, Π. Διαμαντόπουλον, Γ. Δάρην, Β. Δούκαν, Ἀρχ. Δημητριάδην Θ. Ζαχαριάδην, Εὐάγ. Ζαρόκωσταν, Ἐρ. Γρηγορίου, Κ. Βλάχον, Κ. Βαλτατζῆν, Ἰ. Καχριμάνην, Ἐλ. Ἰωσήφ, Φιλίαν Ζουρουτοῦ, Ν. Ζαφειοπόπουλον, Σ. Ζέζον, Ἰ. Ἠλιόπουλον, Δήμητραν Νιβωτοῦ, Ν. Κοντομήτρον, Βούλαν Κυριακοπούλου, Γ. Κέπετζην, Ο. Καλιχωρίτην, Ζ. Καλαϊτζόγλου, Μ. Κωστάκην, Ἀθηνᾶν Κυλπάση.

ψηλὴ καὶ πλατειὰ καὶ θὰ ἰδῇς γυμνὴ τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἀπαραβίαστη πίστη ποὺ ἔχω γιὰ σένα. Ἂν λέω ψέματα, ἂς μὲ διαπεράσῃ ἕνας χριστιανὸς μὲ τὴν κακή του λόγχη στὴν πρώτη μάχη, ἂς μὲ σύρῃ αἰχμάλωτο καὶ ἂς μοῦ ἀρνηθῇ τὴν ποθητὴ ἐλευθερία, ἂς μὲ προσβάλλουν οἱ ἐχθροί μου, ἂς μὴ μὲ ὑπερασπίσουν οἱ φίλοι μου, καὶ τὰ ἀγαθά μου ἂς μοῦ λείψουν στὸν καιρὸ τῆς ἀνάγκης. Πάψε, Ἀνταλιφὰ, νὰ προκαλῇς στὰ μάτια σου αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια.
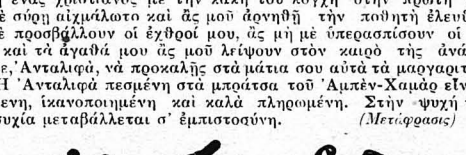
Ἡ Ἀνταλιφὰ πεσμένη στὰ μπράτσα τοῦ Ἀμπὲν-Χαμὰρ εἶνε χαρούμενη, ἱκανοποιημένη καὶ καλὰ πληρωμένη. Στὴν ψυχή της ἡ ἀνησυχία μεταβάλλεται σ' ἐμπιστοσύνη. *(Μετάφρασις)*